

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮಡಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು..

ಅನುಕಂಪದ ಅಮೃತಬಿಂದುಗಳು

ನಾವು ಧಾರ್ಮಿಕಜೀವಿಗಳು ಎಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಹಲವಾರು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತೇವೆ. ಜಪ-ಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ದೇವರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ನಾವು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವು ನಮ್ಮ ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪರಿಹಾರ ನೀಡಬಲ್ಲದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ತಿಣುಕಾಡುತ್ತೇವೆ. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ತತ್ತ್ವವಿಚಾರಗಳೇನೋ ಅದ್ಭುತವಾದುವು; ಭಗವದ್ಗೀತೆಯ ಬೋಧನೆ ಕೂಡ ತುಂಬ ಸ್ಫೂರ್ತಿಭರಿತವಾದ್ದು. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ, ಜೀವನದ ಕೆಲವು ಮೂಲಭೂತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು, ನಮ್ಮನ್ನು ದಿನನಿತ್ಯ ಕಾಡುತ್ತಿರುವ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಾಗೂ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದೈನಂದಿನ ನಡವಳಿಕೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟಾಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿ ವಿಫಲರಾಗುತ್ತೇವೆ. ಅಧ್ಯಾತ್ಮಗ್ರಂಥಗಳ ಅಧ್ಯಯನವಾಗಲಿ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಾಗಲಿ ಕೇವಲ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗುತ್ತವೆ. ಅವು ನಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ, ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ, ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ನಾವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸತ್ಯಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲು ಕಲಿತುಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ದೈನಂದಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ಅವುಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ನಾವು ಅರಿತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದೇ ಸಮೃದ್ಧ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂತಮರುಷರ ಪರಂಪರೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಭಾರತೀಯ ರಾದ ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನಗಳು

ಯಾವರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ದುರದೃಷ್ಟವೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಜೀವನವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಲೂ ನಮಗೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ; ಅಧ್ಯಾತ್ಮವು ಬೋಧಿಸುವ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ನಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿಯರ ಉಪದೇಶಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾದುವು, ವಾಸ್ತವ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂಥವು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅವರ ಕಳಕಳಿಯೆಲ್ಲ ಉತ್ತಮ ಸಾಧಕರ ಮೇಲಲ್ಲ; ನಮ್ಮಂಥ ಸಾಧಾರಣ ಜೀವಿಗಳತ್ತ. ಅವರು ನೀಡುವ ಸಲಹೆಸೂಚನೆಗಳೆಲ್ಲ, ತತ್ತ್ವ ತರ್ಕಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ, ಪಂಡಿತರನ್ನು ಮುದಗೊಳಿಸುವಂಥವಲ್ಲ. ನಾವು ನೀವು ಬಾಳುತ್ತಿರುವ ಬದುಕಿನ ಕರಾಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅರಿತು ಅನುಭವಿಸಿ, ಅಪಾರ ಅನುಕಂಪದಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾದ ಅಮೃತಬಿಂದುಗಳು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಯಾವ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥವನ್ನೂ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುವ ಜಾಣತನದಿಂದ, ಮಗುವಿನ ಸರಳತೆಯಿಂದ, ನಮ್ಮ ನೆಲೆಗೆ ಇಳಿದುಬಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಗ್ಗಂಟಾಗಿರುವ ಬಾಳಿನ ಮೂಲಭೂತ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು, ಯಾವ ತಾಂತ್ರಿಕ ಪದಗಳನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸದೆ, ಯಾವುದೇ ಅಮೂರ್ತ ಕಲ್ಪನೆಯ ಜಾಲವನ್ನೂ ಬೀಸದೆ, ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಮೂಡದಂತೆ

ಸುಲಭವಾಗಿ ಪರಿಹರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರ್ಶದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತದೆ, ವಾಸ್ತವಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ನೇರವಾದ, ಆದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನಯೋಗ್ಯವಾದ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆಂದರೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಗುರುವೆಂದು ಪರಿಗಣಿತರಾಗಿದ್ದರೂ, ಗುರುವಿನ ಅಹಂಭಾವ ಅವರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಹಿರಿಯ ತಾಯಿಯೋ, ಅಜ್ಜಿಯೋ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದು, ಹತ್ತಿರ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಅನುಭವದ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು

ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ಬವಣೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುವಾಗ, ಅದು ನಮಗೆ ಬಹಳ ಆತ್ಮೀಯವೂ, ಆಪ್ತಾಯಮಾನವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ, ಅಲ್ಲವೇ? ಅದನ್ನು ನಾವು ಉಪದೇಶವೆಂದೇನೂ ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಮಾತುಗಳೂ ಅದೇ ರೀತಿಯವು. ನಮಗಿಂದು ಬಂದಿರುವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು, ಅವರೂ ಎಂದೋ ಒಮ್ಮೆ ಅನುಭವಿಸಿರಬೇಕು ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುವಂತಹ ಹೃದಯಸ್ಪರ್ಶಿಗುಣವನ್ನು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹೆತ್ತಮ್ಮನ ಮಡಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಸಾಂತ್ವನವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂಥ ಅನುಭವ ನಮಗಿಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಕಪಟತೆಯಾಗಲಿ, ವಿದ್ಯೆಯ ಅಹಂಕಾರವಾಗಲಿ, ಮೇಲು-ಕೀಳುಗಳ ಭೇದವಾಗಲಿ, ಅಧಿಕಾರದ ದರ್ಪವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದ ಸ್ವಚ್ಛಂದ, ಕಶ್ಮಲರಹಿತ, ಸುಭಗ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸುಂದರ ಪುಷ್ಪವನ್ನು ಪುಟಗಟ್ಟಲೆ ಬಣ್ಣಿಸಬೇಕೇ? ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಗುರುತುಮಾಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕೇ? ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಮಾನಸಿಕ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳೋಣ. ಜಯರಾಂಬಾಟಿಯ ಆ ಸುಂದರ ಸರಳ ನಿರಾಡಂಬರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪುಟ್ಟ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳೋಣ. ನಮ್ಮ ಹೃದಯದ ವೇದನೆಯನ್ನು ಅವರಲ್ಲಿ ತೋಡಿಕೊಂಡು, ಅವರ ಅಮೃತವಾಣಿಯನ್ನು ಆಲಿಸೋಣ.

**ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ನಾವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ
ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮಿಂದ
ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ ಬೇರೆಯವರ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕು.
ನಮ್ಮಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ದುಃಖವಾಗಬಾರದು.**

—ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿ

ಜೀವಿತದ ಅರ್ಥ

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬ ಅವರನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ, “ಅಮ್ಮ, ದೇವರಿರುವುದೇ ಆದರೆ, ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟಗಳು ಏಕೆವೆ?” ಈ ಕಠಿಣವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, “ಈ ಜಗತ್ತು ಭಗವಂತನದು, ಅದನ್ನು ಆತ ತನ್ನ ಲೀಲೆಗಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ” ಎಂಬ ತಾತ್ವಿಕ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು, ಒಡನೆಯೇ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯೆಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಇಡೀ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ದುಃಖದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ದುಃಖ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸುಖವನ್ನು ಯಾರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ? ಭಗವಂತನ ಆಟದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಯಿಗಳು. ಅವನು ನಮ್ಮನ್ನು ಎಲ್ಲೆ ಇಡಲಿ, ಏನೇ ಮಾಡಲಿ, ನಾವದನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಣುವುದು ವಸ್ತು ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು, ಯಾವ ಸಕ್ಕರೆಯ ಲೇಪವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಟು ವಾಗಿಯಾದರೂ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುವ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು. ಮುಂದುವರಿದು, ಈಗಿನ ನಮ್ಮ ಅವಸ್ಥೆಗೆ

ನಾವೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜವಾಬ್ದಾರರು, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾರನ್ನೂ ದೂರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದೂ ಅವರು ತಿಳಿಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

“ಭಗವಂತನೇ ನಮ್ಮ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯಾದರೆ, ಅವನು ನಮ್ಮಿಂದ ಪಾಪವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ?” — ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡುವ, ನಮ್ಮ ದೈವಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಆಗಾಗ ಅಲುಗಾಡಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ. ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬೇರನ್ನೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನಮಗೆ ಹೀಗೆ ತೆರೆದಿಟ್ಟು ತೋರುತ್ತಾರೆ: “ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳೂ ಭಗವಂತನೇ ಆದರೂ, ಜೀವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ಸ್ವಭಾವಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು, ದುಃಖಪಡುತ್ತವೆ. ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸೂರ್ಯ ಒಬ್ಬನೇ ನಿಜ. ಆದರೆ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಆತನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ.” ಈ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಭಗವತ್ ತತ್ವದ ವ್ಯಾಪಕತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡದೆ, ಕರ್ಮವು ಜೀವಿಗಳ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಸರಳ ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಅದ್ವೈತವೇ ಸತ್ಯವಾದರೂ, ಅವಿದ್ಯೆಯ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮವೇ ಜೀವಿಯ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎನ್ನುವ ಇಂಗಿತ ಇಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕುಗಳ ಸಮಸ್ಯೆ. ಯಾವುದು ಒಳಿತು? ಯಾವುದು ಕೆಡುಕು? ಅವುಗಳ ಉಗಮ ಎಲ್ಲಿಂದ? ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯವರ ಪ್ರಕಾರ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಮಾಡಿಸುವವನು ಭಗವಂತನೇ. ಭಗವಂತನ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ತಿರುಗಿದಾಗ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೆಟ್ಟ ಕಾಲ. ಮನುಷ್ಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೂಡ ಕರ್ಮದ ಪರಿಣಾಮವೇ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿರಾಶನಾಗಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕರ್ಮದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಕರ್ಮವು ಅಳಿಸಿಹಾಕಬಲ್ಲದು. ನಾವು ಇಂದು ಮಾಡುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಹಿಂದಿನ ಕೆಡುಕನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬಲ್ಲದು. ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಇಲ್ಲಿ ತಾತ್ವಿಕ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಗಿಂತಲೂ, ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನು ಸದ್ಯ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯದ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಒತ್ತುಕೊಡುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. **ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಸರಳ ನಿರೂಪಕತೆ, ವ್ಯಾವಹಾರಿಕತೆ, ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನಸಾಧ್ಯತೆ** — ಇವು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬೋಧನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬರುವ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶಗಳು.

ಜೀವನವಿಧಾನ

ಜೀವನದ ಅರ್ಥವು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ನಿಲುಕದ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಜೀವನವಿಧಾನ ಅಂದರೆ ನಾವು ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ರೀತಿನೀತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಎಟುಕದ ಹಾಗಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇವಕ್ಕೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ತಮ್ಮ ಮಾತುಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡುವುದು. ಜೀವನ ವೈಲ್ದವೂ ದುಃಖಮಯವೆಂಬ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತಲೇ, ಅದನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನವನ್ನೂ ಅವರು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿ, ಶರಣಾಗತಿ, ಸೇವೆ, ಭಗವನ್ನಾಮಜಪ - ಈ ಸಾಧನಾಮಾರ್ಗಗಳು ದುಃಖದ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಕಾರಣಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಅವರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿತವಾಗಿದೆ.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಹನೆ ಸಮಾಧಾನ ಇವುಗಳಿಗೆ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸಾರದುಃಖದ ಭಾರವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಇವುಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ವಿಧಾನವಿಲ್ಲ. ಅವು ನಮ್ಮ ಮನಃಪಕ್ವತೆಯ, ಪ್ರೌಢತೆಯ ಸಂಕೇತಗಳು ಕೂಡ. ಶ್ರೀಮಾತೆ, ಸರಳತೆಯೆಂಬ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಜೀವನದ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೌಢಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಧಾವಿಯೆಂಬಂತೆ ನಮಗಿಲ್ಲಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಪರಿಪುಷ್ಟಗೊಂಡ ಅವರ ಮಾತುಗಳು ಅನುಭವಾಮೃತವಾಗಿ ಹೊರಸೂಸುತ್ತವೆ: **“ಮಗು, ಸಹನೆ ಎನ್ನುವುದು ದೊಡ್ಡ ಗುಣ. ಇದರ ಸಮ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಭೂಮಿಯಂತೆ ಸಹನೆ ಇರಬೇಕು. ತೃಪ್ತಿಗೆ ಸಮನಾದ ಸಂಪತ್ತಿಲ್ಲ; ಸಹನೆಗೆ ಸಮನಾದ ಸದ್ಗುಣವಿಲ್ಲ.”**

ಕಷ್ಟಗಳು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಜೀವನವನ್ನು ತುಂಬು ಆಶಾಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ, ಶ್ರೀಮಾತೆ. ಸೇತುವೆಯ ಕೆಳಗೆ ಹರಿಯುವ ನೀರಿನಂತೆ ಆ ಕಷ್ಟಗಳೂ ಬಂದು ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ; ದುಃಖವೆಂಬುದು ಭಗವಂತನ ಕರುಣೆಯ ಸಂಕೇತ; ಸುಖದುಃಖಗಳೆರಡೂ ಭಗವಂತನಿಂದಲೇ ಬಂದದ್ದು; ಆದ್ದರಿಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಧನೆಯ ಸೌಲಭ್ಯ

ಯಾವುದನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ, ನಿರ್ಲಿಪ್ತರಾಗಿ ಇರುವುದನ್ನು ಸಾಧನೆಯ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನಮಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. “ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು, ಈ ಶರೀರ ಕೂಡ ಕೇವಲ ಭ್ರಮೆ. ಈ ಬಂಧನಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗದ ಹೊರತು ಸಂಸಾರವನ್ನು ದಾಟಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ಯಾವುದನ್ನು ತಾನೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುತ್ತಾನೋ, ಆ ಶರೀರದ ಅಭಿಮಾನವೂ ಹೋಗಲೇಬೇಕು” - ಇದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಕಠಿಣ ನಿಲುವು. ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಸಂಬಂಧ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಭಗವಂತನೊಡನೆ ಮಾತ್ರವೇ. ಹಾಗೆಂದೇ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಈ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ನಮಗೆ ನೀಡುತ್ತಾರೆ: “ನೀನು ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಕಷ್ಟಪಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಯಾವನು

ಭಗವಂತನನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾನೋ, ಅವನೇ ಧನ್ಯ. ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವವನು ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.... ಬೇರೆಯವರಿಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಏನೇನು ಇವೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡು. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡು. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಪ್ರೀತಿ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲಾಗದಷ್ಟು ಸಂಕಟವನ್ನೂ ತರುತ್ತದೆ.”

ಈ ಬಗೆಯ ಅಸಕ್ತ ಬುದ್ಧಿಯ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ತ್ಯಾಗ ಮನೋಭಾವ. ನಾವು ಇದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವೆಂದು ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನೀಡುವ ಒತ್ತಾಸೆ ಇದು: “ಹೌದು, ಆದರೆ ನೀನಿದನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯೆ... ಯಾವಾಗಲೂ ವಿವೇಕವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವ ಹೊರಗಡೆಯ ವಸ್ತು ಅಶಾಶ್ವತ ಎಂದು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸು. ನಿನ್ನ ಗಮನವನ್ನು ಭಗವಂತನ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಸು.”

ಈ ವಿವೇಕವಿಚಾರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಬಿಡಬೇಕಲ್ಲ! ಹೀಗಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನ ನಿಯಂತ್ರಣವೇ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ತೊಡಕಿನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಬಿಡುವುದು. ಇದು ಶ್ರೀಮಾತೆಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದೇ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ಸಾಧಕನ ಮನಸ್ಸು ಅವನಿಗೆ

ಕೃಪೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಗು, ಈ ಮನಸ್ಸು ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಮದ್ದಾನೆಯಿದ್ದಂತೆ. ಅದು ವಾಯುವೇಗವನ್ನೂ ಮೀರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾವುದು ಸತ್ಯ, ಯಾವುದು ಅಸತ್ಯ ಎಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು.”

ಚಂಚಲ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಾಧಾರಣ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜಪ-ಧ್ಯಾನಗಳ ಸಾಧನೆಯೊಂದೇ ಮಾರ್ಗ ಎಂದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. “ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ಕಣ್ಣು-ಕಿವಿಗಳ ಹಾಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ವಭಾವವೂ ಚಂಚಲ. ಪ್ರತಿದಿನ ಸಾಧನೆ ಮಾಡು. ಭಗವಂತನ ನಾಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಬಲಶಾಲಿ.”

ಈ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಚಂಚಲ ಮನಸ್ಸು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಈ ಸಂಘರ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಅದಕ್ಕೇ ಜಯ. ಅದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ನೀಡುವ ಪರಿಹಾರವೆಂದರೆ, **ಇಡಬಿಡದ ಛಲ, ಸತತ ಪ್ರಯತ್ನ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆ**. ಇಷ್ಟಾದರೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಬರುವುದೆಂಬ ಖಾತರಿಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ವಭಾವವೇ ಅಂಥದ್ದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆದರುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸೇ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದು. ಇದು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ನಿಲುವು.

ಮನಸ್ಸಿನ ಜೊತೆಗಿನ ಈ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕ ಹೋರಾಟವೇ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ. ಈ ಸಂಘರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಸದಾ ಸಿದ್ಧರಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಏನೂ ಫಲ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತಿಗೆ ಅವರು ನೀಡುವ ಬೆಂಬಲದ ಮಾತು ಇದು: “ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೊಂದರೆ ಹೊರಗಿನಿಂದೇನೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಒಳಗಿನವು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸ್ಮರಣೆ ಹಾಗೂ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಅವು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ದೂರವಾಗುತ್ತವೆ. ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ನೀನು ಮಾಡು. ಮನಸ್ಸಿನ ಕೊಳೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವತ್ತ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಡ.”

ಜಪ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಯಾವುದೇ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲ. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ, ಇವುಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ದೋಣಿಗೆ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದಂತೆ. ಕೊನೆಯಪಕ್ಷ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಜೆ ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೊಂದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಅವರು ಹೇಳುವ ಕಿವಿಮಾತು ಇದು: “ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ ಅಂದರೆ ಇನ್ನೇನು ಅಂತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ? ಸದಾ ಭಗವಂತನ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುವುದೇ ಸಾಧನೆ; ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸದಾ ಭಗವಂತನ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುವುದೇ ಸಾಧನೆ.” ಅಭ್ಯಾಸದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲು, ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡುವವರಲ್ಲ. ಅವರು ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ: “ಈ ಜಪವೇ ಮೊದಲಾದ ಸಾಧನೆಗಳ ಮಹತ್ವ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಇವುಗಳಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಡಬೇಕು. ಜಪವನ್ನು

“ಹೆದರಬೇಡ, ಮಗು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ನಿನ್ನವರೆಂದು ನೋಡು. ನನ್ನನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಸ್ವಂತ ತಾಯಿಯೆಂದು ತಿಳಿದು, ನಿನ್ನೆಲ್ಲ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹಾಕು.” – ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿ

ಸರಿಯಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಮಲಿನತೆ ಖಂಡಿತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಜಪವನ್ನೇ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಹೇಗಾದೀತು?”

ಸಾಂತ್ವನದ ಸುಧೆ

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರು ಹೀಗೆ ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸದೃಢರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ಅನುಷ್ಠಾನಪರರನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನ ದುರ್ಬಲತೆ ಅವನನ್ನು ಅಸಹಾಯಕನನ್ನಾಗಿ, ನಿರ್ಬಲನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಸಂಸಾರಕೂಪದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನರಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಹಠಾಶ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು. ಇವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸದ್ಗುರುವಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರಲ್ಲಿ ಅನಾವರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಮಡಿಲನ್ನು ಪಾಪಿ ತಾಪಿಗಳೆನ್ನದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೆರೆದಿರಿಸುತ್ತಾರೆ. ತನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಆಶ್ರಯದಾತೆಯಾದ ತಾಯಿಯೊಬ್ಬಳು ಇದ್ದಾಳೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ತನ್ನ ಭಕ್ತ-ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈ ವಿಶ್ವಮಾತೆಯ ಬಯಕೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತಾವು ಭಕ್ತರ ಹೆತ್ತತಾಯಿಗಿಂತ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ದೂರದವರಲ್ಲ ಎಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ

ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಬೋಧನೆಗಳಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶ ಮತ್ತು ಅನುಷ್ಠಾನಗಳ ಸುಂದರ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ; ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕತೆಗಳ ಮಧುರ ಬೆಸುಗೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ದೈವೀಭಾವ ಮತ್ತು ಮಾನವೀಯ ಕಳಕಳಿಗಳ ಐಕ್ಯವನ್ನೂ, ಗುರುವಿನ ಆದೇಶ ಮತ್ತು ತಾಯಿಯ ಮಮತೆಗಳನ್ನೂ ಪರಿಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವರ ನಿರಾಡಂಬರ ಮಾತುಕತೆಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ವಿಧಿ-ಆದೇಶಗಳ, ಸಿದ್ಧಾಂತ-ತರ್ಕಗಳ, ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳ ಕಗ್ಗಂಟಿನಿಂದ ಶ್ರೀಮಾತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ನವಿರಾದ ಮಾತು, ಸಿಹಿಯಾದ ನೋಟ ಮತ್ತು ಪವಿತ್ರ ಹೃದಯದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನ ಗೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಪ್ರತಿರೂಪವೇ ಆಗಿ, ಮಾನವೀಯತೆಯ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಸಣ್ಣತನಗಳು ಕರಗುತ್ತವೆ; ಅಹಂಕಾರಗಳು ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ; ದುಃಖದುಮ್ಮಾನಗಳು ಆ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ವಾರಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಚ್ಚಿಹೋಗುತ್ತವೆ. **ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಮಗೆ ಇನ್ನೇನು ತಾನೇ ಬೇಕು?**

